

УДК 821.111

О. О. Моргунова

ORCID: 0000-0002-9145-4432

РОЛЬ ДЕТЕКТИВНОГО НАПАРНИКА В СЮЖЕТНО-КОМПОЗИЦІЙНІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ РОМАНІВ РОБЕРТА ГАЛБРЕЙТА (АКА ДЖ. К. РОУЛІНГ)

У статті проаналізовано образ Робін Еллакотт у контексті її відповідності образу класичного напарника детектива. Дослідження видається актуальним, оскільки на сьогодні не маємо серйозних спроб проаналізувати героїв романів Р. Галбрейта з точки зору канонів детективного жанру. Виокремлено ознаки, що дозволяють класифікувати героїню романів більш однозначно – або як помічника детектива, або як детектива, – тому що механічні спроби зведення головної пари героїв до класичних канонів, зокрема Холмса і Ватсона, стикаються або з їх повною невідповідністю, або зі зміною їх приналежності. Сформульовано підстави для однозначного твердження про те, що образ Робін не можна тлумачити як репрезентанта класичного напарника детектива, і від роману до роману ця теза підкріплюється більшою кількістю аргументів. Найбільш показовими ознаками, що класифікують Робін Еллакотт як детектива, а не помічника, вважаємо наступні: професійний підхід до різних видів діяльності, вміння перевтілюватися й видавати себе за інших людей, вміння потрапляти в місця, недоступні для інших героїв, здатність до інтуїтивного осягнення правди. У статті докладно пояснюється, яке значення мають ці навички для розгортання сюжету і яким чином вони пов'язані з позитивними «ігровим аспектом» детективних романів. Також акцентовано, що позитивний «ігровий аспект» дозволяє врівноважувати його негативний еквівалент, який завжди наявний у сюжетах Р. Галбрейта і відіграє ключову роль у розгортанні детективної інтриги. Доведено, що образ Робін Еллакотт не тільки врівноважує детективний сюжет, але й дає можливість читачу вибирати, котрий з детективів прочитувати: процесуальне слідство Корморана Страйка з елементами інтуїтивної здогадки чи інтуїтивно-ігрове розслідування Робін Еллакотт з елементами процесуального.

Ключові слова: Дж. Роулінг, Корморан Страйк, детектив, класичний детектив, детективний напарник, ігровий аспект.

DOI 10.34079/2226-3055-2022-15-26-27-146-152

Постановка проблеми у загальному вигляді та зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Детективний жанр з точки зору літературознавства, мабуть, один з найбільш суперечливих. Давно точаться дискусії навколо визначення самого жанру, проблеми, які твори вважати детективами, а які ні. Хоча це, напевно, один з небагатьох жанрів, в якому авторів намагалися офіційно змусити писати в межах усталених шаблонів (йдеться про кодекси типу «Двадцять правил детективних історій» С.С. Ван Дайна, «Десять заповідей детективу» Р. Нокса тощо). Проте автори детективних історій неодмінно виривалися зі штампів, намагаючись додати в шаблон нове. Саме ці суперечності, на нашу думку, і зумовлюють своєрідну амбівалентність сприйняття детективу читачами: з одного боку, читач неодмінно очікує чогось нового і несподіваного, а з іншого – завжди вишукує ознаки класичних схем у сюжеті й зображенні головних героїв.

Саме так прочитується серія романів Роберта Галбрейта, яку втім оминули літературознавчі дослідження. Та оскільки ці твори користуються сталою популярністю серед прихильників сучасної детективної літератури, то можна припустити, що в цих

романах спостерігаються якісь нові жанрові тенденції розвитку. Зокрема, авторка запропонувала нам нову детективну пару, яка досі не стала об'єктом спроб проаналізувати цих героїв з точки зору канонів детективного жанру. Тут варто додати, що тема детективних напарників взагалі має доволі мало досліджень і сконцентровані вони переважно навколо постаті детектива, а постать напарника в багатьох аспектах значно спрощена. Звісно ж, цьому сприяла відверта схематизація персонажів-помічників у ранніх репрезентантах жанру детективу. Хоча й сучасні автори детективів іноді також вдаються до відтворення таких канонів. Наприклад, у романі «The Killings at Badger's Drift» (1987) Керолайн Грехам проникливого інспектору Барнабі допомагає сержант Трой – людина напрочуд обмежена і примітивна. Але, вочевидь, подібний канон уже погано сприймається читачами, бо при написанні сценарію до своїх романів для серіалу «Midsomer Murders» (у нашому прокаті «Суто англійські вбивства») Грехам зробила Троя людиною, не позбавленою інтелекту й емпатії.

Подібний підхід спостерігаємо й у нечисленних роботах, присвячених аналізу творів Галбрейта: ті спроби, що робилися, були зосереджені виключно на образі Корморана Страйка, хоча роль його напарниці від роману до роману серії стає все більш вагомою. Та й усі спроби зведення головної пари героїв до класичних канонів неодмінно стикаються з тим, що ми, якщо і відшукуємо їх, то точно не там, де вони мали б бути.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Романи Галбрейта частіше стають об'єктами літературних рецензій на сайтах, форумах і в блогах, ніж літературознавчих досліджень (зауважимо, що з дослідженнями мовно-стилістичної специфіки романам Р. Галбрейта пощастило більше. Наприклад, Степанова С.Ю. аналізує ці тексти як багате джерело лінгвокультурологічної інформації, а Тихонова Н.Ю. дослідила засоби збереження еквівалентності при перекладі роману «Бентежна кров» тощо). Серед останніх спроб варто зазначити роботу Пітера С. Моліни про образ «пораненого воїна» в сучасній британській літературі, де серед інших аналізується й образ Корморана Страйка. Автор зауважив, що саме каліцтво героя виводить його на межу соціуму, де зазвичай перебувають і типові літературні приватні детективи (Molin Peter, 2015). Була також наша спроба розглянути образ Страйка як маргінала, «неправильного героя», в результаті якої ми з'ясували, що саме ця особливість робить можливим розкриття детективної загадки: «...в ситуації, коли у складно організованому соціумі необхідно відновити справедливість чи виникає потреба показати світові небезпечність його ідеології, тільки такі маргінальні, «неправильні» герої, як Корморан Страйк чи Ньют Скамандер виявляються здатними запропонувати якесь рішення і дати хоч якусь надію» (Моргунова, 2020, с. 15).

Що ж до спроб висвітлити образ напарниці детектива Робін Еллакотт, то вони здійснюються поки тільки фрагментарно і лише в рецензіях. Хоча в них вже можна простежити тенденцію до ототожнення героїні не з постаттю класичного помічника, а з постаттю детектива. Так Б. Романцова зауважує: «Тимчасова секретарка Робін, звісно, стане постійною, а в наступних романах серії про Страйка – майже рівноцінною партнеркою Корморана» (Романцова, 2019). Це й зумовлює **актуальність** нашої роботи.

Мета статті – це аналіз образу Робін Еллакотт та функцій героїні як помічника детектива і як детектива у романах Р. Галбрейта.

Завдання: всебічне дослідження образу Робін Еллакотт та виокремлення тих ознак, що дозволили б класифікувати її або як помічника детектива, або як детектива; з'ясування її ролі для розвитку сюжету в романах Р. Галбрейта.

Виклад основного матеріалу.

Від появи першого роману Р. Галбрейта читачі часто асоціюють напарників Страйка і Робін (крім очевидної алюзії на Бетмена і Робіна) з класичною парою – Холмс і Ватсон. Та й сама Дж.К. Роулінг в інтерв'ю час від часу висловлюється в такому контексті, наголошуючи на несхожості між персонажами Галбрейта і Конан Дойла. Але гадаємо, неправильно було б заперечувати певні перегуки між ними. Як і його літературний

попередник, Корморан Страйк має яскраву до гротескності зовнішність (двометровий зріст, зайва вага, обличчя професійного боксера, надзвичайно густе й курчаве волосся, яке всім кидається у вічі, та ще й ампутована нога), неабиякі інтелектуальні здібності й перебування ніби поза соціумом (з одного боку, він знаходить знайомих і серед мешканців Хайгейту або Воксхоллу, і в нічних клубах Сохо, і серед неформалів Кемдену, а з іншого – герой усюди відчуває себе чужинцем, маргіналом). Але він позбавлений особливих здібностей до перевдягання й маскуванню. До того ж, деякі читачі вгледіли в образі Страйка й алюзії на Ватсона: повернення з Афганістану, проблема з ногою. У цьому контексті однозначний розподіл ролей виглядає сумнівним.

Отже, і його партнерку Робін Еллакотт не можна потлумачувати як репрезентанта класичного напарника детектива, цього знаменитого «відкритого рота». Хоча, як уже зазначалося, Дж. Роулінг іноді провокує таке припущення. Так в одному з інтерв'ю вона зауважила: «Робін – не Ватсон, адже вона повноцінно бере участь у розслідуванні й стає повноцінним партнером Страйка. Але вона все ще відповідає класичному уявленню про Ватсона: у романах вона представник читача, який ставить детективу ті запитання, відповіді на які хотіли б отримати ми, адже Страйк завжди перебуває на крок попереду нас» (Азбука, 2020). Гадаємо, що авторка певною мірою спростила для читачів пояснення, оскільки вже у фіналі другого роману дії та слова Еллакотт не стають підказкою для читачів. Більше того, Робін сама є частиною плану, що реалізує прийом замовчування в сюжеті: аби уникнути небезпеки, Страйк викриває вбивцю Елізабет Тассел і ніби дає їй втекти, але за кермом першого ж таксі, що трапляється злочинниці, сидить замаскована Робін, чого деякий час не розуміє і читач. Тож знання правди відгороджує від читача не лише Страйка, а й саму Еллакотт. Є й інші суттєві відмінності.

Уже в першому романі Робін Еллакотт позиціонується як людина, яка виявляє високий професійний рівень, що можна вважати доволі сильним контраргументом проти зведення образу героїні до класичного варіанта детективного помічника, оскільки він мав відтінити саме професіоналізм детектива, перебуваючи в ролі профана. Щойно з'явившись в офісі Корморана Страйка, вона облаштовує роботу так, ніби це офіс успішного підприємця, а не детектива, який перебуває на межі банкрутства. При цьому її винахідливість дивує самого Страйка: «Робін поставила на стіл дві чашки, молочник і цукорницю, вазочку із шоколадним печивом (усе це Страйк бачив уперше)...» (Galbraith, 2013). Згодом Робін виявляє ще більше професійних навичок, необхідних вже для роботи детектива. Наприклад, з'ясовується, що вона знається на психології, бо провчилася деякий час на психологічному факультеті (у романі «Убивчий білий» її вміння викликати людей на відверту розмову на деякий час відволікає вбивцю, що дозволило Страйку врятувати героїню), а ще має сертифікат курсів екстремального водіння. І коли героїня приймає рішення працювати в детективному агентстві, то проходить курси і складає іспит для отримання ліцензії приватного детектива.

Крім того, саме на сюжетну лінію Еллакотт припадає той самий «ігровий аспект», до якого, на думку Н. Кириленко, в інтелектуальному детективі залучаються лише детектив і злочинець. Дослідниця протиставила «ігровий аспект» «чесній грі» (fair play), проголошеній Р. Ноксом та Д. Сеєрс: гра, «яка стосується поведінки персонажів, виявляється у змаганні між злочинцем і детективом, переодяганні, підмінах, пастках, жартівливих діалогах тощо» (Кириленко, 2016, с. 37).

Від першого роману і протягом всієї серії прийоми переодягання, перевтілення і проникнення може виконувати лише Робін (як вже зауважувалося раніше, Страйк для цього просто непридатний через свої характерні фізичні дані, а потім і через добру знаність у масмедіа). У романі «Кувала зозуля» ще зовсім не досвідчена у слідчій справі Робін Еллакотт артистично виманює інформацію в продавчині дорогого бутіку, видавши себе за клієнтку. У романі «Шовкопряд» героїня завжди має при собі шарф і шапочку, аби швидко приховувати своє яскраве волосся і ставати непомітною. А в романі «Убивчий

білий» її навички до зовнішніх перевтілень стають настільки вправними, що дивують навіть саму Робін: «Робін обернулася до дзеркала. Так дивно: зміни колір очей – і ти зовсім інша людина. Карі лінзи вона збиралася прикрити окулярами з простим склом» (Galbraith, 2021). Тим більше, що протягом твору їй доводиться удавати із себе спочатку аристократку, хрещену міністра Венецію Холл, а згодом гота Боббі Канліфф з Кемдену. І до другої ролі вона готується не менш ретельно: «Вона обрала темно-карі лінзи, намалювала чорною підводкою жирні стрілки, нафарбувала губи блідо-рожевою помадою, а нігті покрила сіро-сталевим лаком. У Робін були проколоти вуха – по одній делікатній дірочці в кожній мочці, але вона прикупила дешеві сережки-кафи, щоб удати сміливий підхід до пірсингу. Цього погожого ранку на ній була коротка чорна сукня з найближчого благодійного секонд-хенду «Оксфам», яка навіть після машинного прання зберігала специфічний запах, щільні чорні колготки й високі чорні черевики на шнурівці» (Galbraith, 2021).

Та чи не більш важливий для перевтілення героїні елемент – вміння Робін говорити з різними акцентами і використання різних говірок із певною психологічною настановою. Наприклад, у «Кар'єрі лиходія» для отримання важливої інформації від свідка вона видає з себе адвокатесу з півдня країни («a ronsy southerner»), пригнічуючи цим свою співбесідницю – робітницю з діалектною вимовою мешканки глухої північної провінції. І такий самий акцент Робін використовує, коли потрапляє до парламентського секретаріату в романі «Убивчий білий». Тільки в цій ситуації подібна вимова змушує всіх одразу визнати її за свою. Зате в ролі гота з робітничих районів Лондона Боббі Канліфф героїня використовує північний акцент.

У романах послідовно простежується й неабияка здатність Робін потрапляти в потрібні місця. Вже зауважували, що її здібності до маскуванню дозволяли героїні працювати під прикриттям, але крім того, саме вона змогла сформулювати звернення до керівництва закритої психіатричної лікарні так, що Страйку дозволили поговорити із серійним вбивцею Деннісом Кридом (усі спроби самого Страйка виявилися марними) у романі «Бентежна кров». Отже, як бачимо, постать Корморана Страйка в плані реалізації «ігрового аспекту» значно поступається Робін Еллакотт.

Натомість упродовж всієї серії романів Галбрейта в зображенні злочинців та організації їх злочинів гра відіграє важливу роль. Тут спроба уникнути покарання шляхом простого приховування фактів чи втечі від правосуддя трапляється лише в другорядних сюжетних лініях. Основну детективну історію авторка завжди буде як гру злочинця з детективом. Так у «Шовкопряді» Елізабет Тассел влаштовує грандіозну містифікацію зі смерті письменника-невдахи Овена Квайна, підкинувши всім знайомим від його імені чудернацький роман «Бомбікс морі», де серед іншого описано й подробиці смерті письменника. Та й саму смерть Тассел організовує напрочуд театральню й огидно-вигадливо. Хоча мотивами злочину виявився банальний шантаж. У романі «Кар'єра лиходія» Дональд Лейнг, він же Рей Вільмс, надсилає до офісу Страйка шматки тіла із записаними на папері цитатами з пісень групи Blue Öyster Cult. Але мотив злочинів тут більш драматичний: Лейнг сподівається в такий спосіб помститися за своє давнє ув'язнення. В «Убивчий білий» сюжет взагалі роздвоюється: психічно хворий юнак Біллі Найт стверджує, що в дитинстві бачив убивство, і тому хоче, аби Страйк знайшов убивцю (факт убивства згодом виявляється травматичним осмисленням інших подій у житті Біллі). А міністр культури Джаспер Чізвелл звертається по допомогу детектива, щоб уникнути шантажу. Дивним чином ці дві лінії виявляються переплетені, чим успішно користується молодший син міністра, хитро облаштувавши убивство батька і викрадення дорогої картину, про цінність якої ніхто не здогадувався. Гра настільки захоплює злочинця, що один з етапів підготовки злочину Рафаель і його поплічник проводять прямо перед камерами відеоспостереження, але на довгий час цей запис сприймається як доказ непричетності вбивць. У романі «Бентежна кров», де розслідується справа про

зникнення жінки більше сорока років тому, найбільш адекватним свідком довго видається колишня медсестра Дженіс Бітті. Та в результаті з'ясовується, що вона багато років труїла людей, здебільшого жінок її колишнього коханця Стіва Даутвейта, аби поліція постійно підозрювала саме його. Також ледве не отруїла і Страйка. Крім того, лише в фіналі з'ясувалося, що вона вмilo маніпулювала іншим свідком зі справи просто на очах у детективів. Свою гру намагається нав'язати Корморану і серійний вбивця Денніс Крид, обіцяючи, що труп однієї з його досі не знайдених жертв знаходиться на «ем – п'ятдесят чотири» (Galbraith, 2020).

Тут саме вміння Робін додавати такий «ігровий аспект» сюжетно врівноважує вигадки злочинців, уникаючи перетворення романів на процедурні детективи. Зауважимо, що в останньому романі Робін Еллакотт не лише залучає гру для отримання інформації, яка мала б стати матеріалом для роздумів Страйка, а сама стає її суб'єктом. Отримавши підказку від Крида (яка первинно призначалася виключно для Страйка), саме героїня розгадує її, застосовуючи інтуїтивне мислення. Згадавши, що Крид захоплювався астрологією, вона припустила, що «ем – п'ятдесят чотири» – це скупчення зірок у сузір'ї Стрільця, що англійською звучить як «арчер», і з цього робить висновок: «На початку сімдесятих Денніс Крид регулярно відвідував іслінгтонський готель «Арчер», куди доставляв замовлення з хімчистки. На території, у внутрішньому дворі, знаходиться криниця. Уже тоді забита дошками, а тепер додатково похована під оранжересею...» (Galbraith, 2020).

Якщо прийняти припущення, що саме Робін Еллакотт перебирає на себе «ігровий аспект» з боку слідства, то це дає несподівані мотивування діям злочинця з першого роману про Стайка «Кувала зозуля»: Джон Брістоу винаймає Страйка для розслідування самогубства його зведеної сестри Лули Лендрі. На момент початку дії справу закрито, самогубство визнано офіційно. У результаті розслідування Страйк з'ясовує, що замовник і є вбивцею. І, на перший погляд, дії Брістоу видаються нелогічними, адже він знає, що Страйк – досвідчений армійський слідчий і має за плечима чималу кількість розкритих справ. Але якщо подивитися на ці взаємини крізь призму гри, то все стає на свої місця: Страйк – людина процедури і суворої мотивації, типовий герой процесуальних детективів. Крім того, Страйк не міг залишатися об'єктивним, бо зустріч із Брістоу пробуджує болючі дитячі спогади про старшого брата замовника, який був шкільним другом Корморана і загинув юним. Тож злодій мав підстави вважати, що його дії також будуть тлумачитися прямолінійно, а значить факт звернення до детектива виведе його з кола підозрюваних. І сюжетною причиною для порушення такої логіки могла бути лише поява позитивного «ігрового аспекту» і спроба інтуїтивного осмислення явищ. Саме це і привнесла поява в офісі детектива Робін Еллакотт.

Висновки і перспективи. Здійснений аналіз дозволяє стверджувати, що в романах Р. Галбрейта образ Робін Еллакотт категорично не зводиться до типових рис детективного напарника в класичному детективі. Тут більш обґрунтованим буде визначення героїні як іншого типу саме детектива: якщо сюжетна лінія Страйка частіше виявляє ознаки поліцейського детектива (його поліцейське минуле, організація роботи, що максимально уникає інтуїтивних припущень, фізична непридатність до перевдягання і перевтілення тощо), то лінія Еллакотт – модернізовані ознаки класичного детектива (у романах ми не маємо одразу готового генія, але від твору до твору дії Робін стають все більш професійними). Більше того, в образі Робін Еллакотт реалізується позитивний «ігровий аспект» детективного сюжету. Вона володіє майстерністю зміни зовнішності, легко імітує різні акценти, що дає їй змогу перевтілюватися й видавати себе за іншу людину, аби отримати важливу інформацію чи здобути ключовий речовий доказ. Також героїня не відмовляється від інтуїтивного зіставлення фактів, що дає можливість розв'язати загадку там, де раціональне осмислення Страйка відповіді не дає. А враховуючи той факт, що в усіх романах Галбрейта злочинець неодмінно залучає елемент гри (звісно ж, гри зі знаком

«мінус»), то саме образ Робін Еллакотт, її гра зі знаком «плюс» дозволяють врівноважити детективний сюжет у творах письменника. Таким чином, читач ще й має можливість вибирати, котрий з детективів прочитувати: процесуальне слідство Корморана Страйка з елементами інтуїтивної здогадки чи інтуїтивно-ігрове розслідування Робін Еллакотт з елементами процесуального. Тож аналіз ігрового аспекту зазначених творів видається перспективним і продуктивним напрямом подальших досліджень.

Бібліографічний список

- Азбука, 2020. *Путеводитель по детективам Роберта Гэлбрейта* [онлайн]. Доступно: <<https://azbooka.ru/articles/putevoditel-po-detektivam-roberta-gelbreyta>> (Дата звернення: 03.02.2022).
- Кириленко, Н. Н., 2016. *Жанровый инвариант и генезис классического детектива*. Кандидат наук. Диссертация. Москва.
- Моргунова, О. О., 2020. Специфіка маргінального героя у романі Роберта Гелбрайта (ака Дж.К. Роулінг) «Кувала зозуля». *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. 45(2). Одеса : МГУ, с. 13–16.
- Романцова, Богдана, 2019. «Кувала зозуля» Роберта Галбрейта: повільніше, нижче, слабше. *Літакцент* [онлайн]. Доступно: <<http://litakcent.com/2019/04/09/kuvala-zozulya-roberta-galbreyta-povilnishe-nizhche-slabshe/>> (Дата звернення: 28.01.2022).
- Galbraith, R., 2013. *The Cuckoo's Calling*. New York, Boston London: Mulholland Books. Доступно URL: <https://worldfabibooks.files.wordpress.com/2013/10/the-cuckoo_s-calling-robert-galbraith-j-k-rowling.pdf> (Дата звернення: 05.02.2022).
- Galbraith, R., 2020. *Troubled Blood*. London: Sphere Books. Доступно: <<https://novel80.com/troubled-blood/page-226-2037303.html>> (Дата звернення: 01.02.2022).
- Galbraith, R., 2021. *Lethal White* [online]. Доступно: <<https://novel80.com/245512-lethal-white.html>> (дата звернення: 25.01.2022).
- Molin, Peter C., 2015. A «phrase too cute to do our ugliness justice»: portraying «wounded warriors» in contemporary war fiction. The Free Library [online]. Доступно: <<https://www.thefreelibrary.com/A+%22phrase+too+cute+to+do+our+ugliness+justice+%22%3A+portraying+%22wounded...-a0438949744>> (Дата звернення: 28.01.2022).

References

- Galbraith, R., 2013. *The Cuckoo's Calling*. New York, Boston London: Mulholland Books. [online] Available at: <https://worldfabibooks.files.wordpress.com/2013/10/the-cuckoo_s-calling-robert-galbraith-j-k-rowling.pdf> (Accessed 05.02.2022).
- Galbraith, R., 2020. *Troubled Blood*. London: Sphere Books. [online] Available at: <<https://novel80.com/troubled-blood/page-226-2037303.html>> (Accessed 01.02.2022).
- Galbraith, R., 2021. *Lethal White*. [online] Available at: <<https://novel80.com/245512-lethal-white.html>> (Accessed 25.01.2022).
- Kirilenko N. N., 2016. *Zhanrovyi invariant i genesis klassicheskogo detektiva [Genre invariant and genesis of the classic detective story]*. Ph.D. Dissertatsiia (Ph.D. Thesis). Moskva. (in Russian).
- Molin Peter C., 2015. A «phrase too cute to do our ugliness justice»: portraying «wounded warriors» in contemporary war fiction. [online] Available at: <<https://www.thefreelibrary.com/A+%22phrase+too+cute+to+do+our+ugliness+justice+%22%3A+portraying+%22wounded...-a0438949744>> (Accessed 28.01.2022).
- Morgunova, O. O., 2020. Spetsyfika marginalnogo heroia u romani Roberta Galbraitha (aka J.K. Rowling) «Kuvala Zozulia» [The specifics of the marginal hero in the novel by Robert Galbraith (also known as J.K. Rowling) «The Cuckoo's Calling»]. *Naukovyi visnyk*

- Mizhnarodnoho humanitarnoho universitetu. Series Philology.* 45(2). Odesa : MGU, p. 13-16. (in Ukrainian)
- Azbuka, 2020. *Putevoditel po detektivam Roberta Galbraitha [Guide to the detectives by Robert Galbraith]* [online] Available at: <<https://azbooka.ru/articles/putevoditel-po-detektivam-roberta-gelbreyta>> (Accessed 03.02.2022). (in Russian).
- Romantsova, Bohdana, 2019. «Kuvala Zozulia» Roberta Galbraitha: povilnishe, nyzhche, slabshe. Litaktsent [«The Cuckoo's Calling» by Robert Galbraith: slower, lower, weaker. Literary accent]. *Litaktsent* [online] Available at: <<http://litakcent.com/2019/04/09/kuvala-zozulya-roberta-galbreyta-povilnishe-nizhche-slabshe/>> (Accessed 28.01.2022). (in Ukrainian)

Стаття надійшла до редакції 20.11.2022.

O. Morgunova

THE ROLE OF DETECTIVE PARTNER IN THE PLOT AND COMPOSITION ORGANIZATION OF THE NOVELS BY ROBERT GALBRAITH'S (AKA J. ROWLING)

The article analyzes the image of Robin Ellakot in the context of its correspondence to the image of a classical detective partner. We consider this study relevant because there are currently no serious attempts to analyze the heroes of Galbraith's novels, at least not with regard to the canon of the detective genre. The subject of detective partners has not been adequately researched, and works have focused mainly on the character of the detective. A similar approach can be observed in individual samples of the analysis of Galbraith's works. Therefore, the present work makes an attempt to elaborate those features which allow to classify the novel heroes more clearly - either as detective assistants or as detectives. All previous mechanical attempts to reduce the main pair of characters to the classical canon, including Holmes and Watson, faced either their complete inconsistency or a change in their affiliation. For instance Strike, often identified with Holmes, is unexpectedly associated with Watson because of his military past in Afghanistan and leg injury. Therefore, the presented work formulates grounds for the unequivocal statement that the image of Robin cannot be interpreted as a representative of the classic detective partner, and this thesis is supported by more arguments from novel to novel. The most telling features that classify Robin Ellakot as a detective rather than an assistant are the following: a professional approach to various activities, the ability to disguise and pretend to be other persons, the ability to get to places inaccessible for other characters, the ability to intuitively grasp the truth. The article explains in detail the importance of these skills for the development of the plot and how they relate to the positive "game aspect" of detective novels. It is also emphasized that the positive "game aspect" allows us to balance its negative equivalent, which is always present in the works of R. Galbraith. It plays a key role in the development of detective intrigue. Thus, the article proves that the image of Robin Ellakot does not only balance the detective story but also allows the reader to choose which kind of detective story to read: Cormoran Strike procedural investigation with elements of intuitive guessing or Robin Ellakot intuitive-game investigation with elements of procedural investigation.

Key words: J. Rowling, Cormoran Strike, detective, classical detective story, detective partner, game aspect.